

บทที่ 5

สรุปการวิจัยและขอเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสามารถในการรู้จักคำศัพท์ที่เป็นคำกริยา และรวบรวมคำกริยาที่อยู่ในความสนใจของนักเรียนอนุบาล พร้อมทั้งจัดลำดับคำกริยาจากง่ายไปหายาก และเปรียบเทียบความสามารถในการรับรู้คำกริยาระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ของโรงเรียนอนุบาล 5 แห่ง ในกรุงเทพมหานคร แห่งละ 20 คน รวม 100 คน แบ่งเป็นเพศชายและหญิงจำนวนเท่า ๆ กัน มีอายุระหว่าง 4 - 5 ปี และมีเวลาเรียนโดยเฉลี่ย 58 วัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง คือแบบสอบเพื่อวัดความสามารถในการรับรู้คำกริยาในภาษาไทย จำนวน 150 คำ แบบสอบเหล่านี้เป็นภาพซึ่งมีลักษณะกระดาษแข็งขนาด 4 x 6 นิ้ว ภาพแต่ละภาพจะแสดงให้เห็นความหมายของคำกริยาแต่ละคำ ด้านหลังกระดาษแข็งจะเป็นคำถามประกอบภาพเพื่อให้นักเรียนในเวลาทดสอบ และมีคำเฉลยอยู่ด้วย

วิธีการวิจัย

สรุปวิธีดำเนินการวิจัย เริ่มต้นด้วยการเลือกโรงเรียนที่ใช้ในการวิจัย เลือกตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย สร้างเครื่องมือ (แบบสอบถาม) ที่ใช้ในการวิจัย โดยพิจารณาเลือกคำกริยาที่เหมาะสมสำหรับเด็กอนุบาลวัย 4 - 5 ปี ทดลองใช้แบบสอบถามครั้งที่ 1 กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 6 คน แก้ไขแบบสอบถาม แล้วทดลองใช้แบบสอบถามครั้งที่ 2 กับนักเรียนอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลละอออุทิศ จำนวน 15 คน แล้วจึงนำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดสอบกับตัวอย่างประชากรของโรงเรียนอนุบาล 5 แห่ง คือ โรงเรียนอนุบาลละอออุทิศ โรงเรียนอนุบาลบ้านเค็ก โรงเรียนอนุบาลสวนเค็ก โรงเรียนอนุบาลสามเสน และโรงเรียนอนุบาลสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 100 คน ด้วยตนเอง โดยใช้วิธีการทดสอบเป็นรายบุคคล แล้วนำข้อมูลที่ได้นำวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการรับรู้คำศัพท์ที่เป็นคำกริยาโดยการทดสอบค่าที ($t - test$)

ผลของการวิจัย

1. คำกริยาที่เด็กชายและเด็กหญิงรับรู้ และเข้าใจเป็นอย่างดีโดยเฉลี่ยมี 121 คำ และ 119 คำ ตามลำดับ และค่าเฉลี่ยของความสามารถในการรับรู้คำกริยาไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 จึงนับว่าความสามารถในการรับรู้คำกริยาระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงไม่แตกต่างกัน
2. การลำดับกลุ่มคำกริยาจากง่ายไปยาก โดยถือเอาจำนวนร้อยละของเด็กทั้งหมดที่รับรู้คำกริยาแต่ละคำจัดไว้ดังนี้คือ
 - 2.1 กลุ่มคำกริยาที่ง่าย หมายถึงคำกริยาที่เด็กจำนวน 90 คน ถึง 100 คนรับรู้ มี 63 คำ ได้แก่ คำว่า กู นิ่ง นอน เล่น วิ่ง ขึ้น เข้า เคิน ใส่ ร้องไห้ เปิด ลง อาบน้ำ ตก เช็ด ยืน ตี เขียน คัด ปิด ชน กวาด บิน พายเรือ เป่า ล้าง ทิ้ง หม ถอด วายน้ำ ป้อน หัก อ้าปาก เคาะ ยิ้ม แยก ร้องเพลง

ทางร่ม สระเมม ฉึดยา ล้ม พัง หัวเราะ หัวผม คบมือ ไป ชี เกา ตากผ้า
ขั้มรด ให้ ยมมือ จับ ชื้อ รำ เย็บผ้า ทำ ยิง อาน ปืน หกล้ม ออก ถีบ

2.2 กลุ่มคำกริยาที่ก่อนข้างยาก หมายถึงคำกริยาที่เด็กจำนวน 50 คน ถึง
89 คน รับรู้ มี 69 คำ ได้แก่คำว่า ทำงาน ตาย เลี้ยง เกาะประตู่ หา แอบ บุก
หาสี ไขกุญแจ กิ่ง เท แปรงพัน เข็น หมุน ตื่น ไหล ตัก ปอก ขาย คอ กิน
ถือ กลาน คอกตะปู เคาะ ปล่อย ไล ชุก กระโดด คิด ง่วง รวบ เหา รคนำ
กระโดดน้ำ พันคาง ชั่ง ไขว้ อุ่ม กว่า ปลุกต้นไม้ แยง กระโดดเชือก ถอนพัน
กอด หัน ฉีกน้ำ ซ้ำม วาง ทับ ชี แล่น กัด หก ฎู ป่า ตีลังกา ลอด ถ่ายรูป
ช่วย หยิบ เลียบ คุลุม มล็ก แดงตัว สอน กาง มา ชก

2.3 กลุ่มคำยาก หมายถึงคำกริยาที่เด็กจำนวนต่ำกว่า 50 คน รับรู้ มี
18 คำ ได้แก่คำว่า แยก ลอง ลูก ระบายสี ลาก รอ แหวง ซ่อม ขอ ค้ม
โยน ใต้ รับ ส่ง จูง รื้อ เลื่อยไม้ โบกมือ

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลของการวิจัย ผู้วิจัยได้พบว่า

1. มีคำกริยาอีกจำนวนมากซึ่งเด็กรู้จักและนำมาใช้ตอบคำถาม เช่น เมื่อ
เห็นภาพที่แสดงกริยา ชุก เด็กจะบอกว่า ตัก ไข่มันออก กุ้บ เอาดินออก และ แะ
คค กวาด ยกดิน (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก ข. หน้า 100) ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นเพราะ

1.1 ภาษาที่ใช้ในคำถามยังไม่ดีพอ คำถามไม่ชัดเจน (ดูรายละเอียด
ในภาคผนวก ข. หน้า 106)

1.2. รูปไม่กระแจ่ง ไม่สื่อความหมายเท่าที่ควร

ดังนั้นผู้ที่จะทำวิจัยที่จะใช้แบบสอบถามเป็นภาพและมีคำถามประกอบในครั้งต่อไป ควรจะ
ได้คำนึงถึง เรื่องภาษาและรูปภาพที่นำมาใช้เป็นอย่างดี

2. คำกริยาที่จัดวางง่าย คอนข้างยาก และยาก สำหรับเด็กนั้น ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับจำนวนพยางค์ของคำกริยาว่าจะเป็นคำกริยา 1 พยางค์ 2 พยางค์ หรือ 3 พยางค์ แต่ขึ้นอยู่กับความคุ้นเคยที่เด็กได้ยิน ได้ใช้คำเหล่านั้น และขึ้นอยู่กับความเป็นนามธรรมหรือคำที่มีหมายซับซ้อนหรือไม่ ตัวอย่างเช่น คำว่า ร่องให้ วายน้ำ พายเรือ เป็นคำ 2 พยางค์จริง แต่จัดอยู่ในคำกริยาที่ง่าย เพราะเป็นคำกริยาที่มีความหมายเด่นชัด มีความหมายเกี่ยวข้องไม่ซับซ้อน แต่คำว่า ทำงาน เป็นคำกริยาที่คอนข้างยาก เพราะคอนข้างเป็นนามธรรม ความหมายซับซ้อน การทำงานอาจเป็นสอนหนังสือ หุงข้าว ซักเสื้อผ้า และอื่น ๆ อีกก็ได้ นอกจากนี้คำกริยาบางคำผู้ใหญ่ใช้ภาษาต่างประเทศจนเด็กคุ้นเคย ทำให้คำกริยานั้น ๆ กลายเป็นคำยาก เช่น โบกมือ เด็กเกือบทั้งหมดตอบว่า บายบาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการรับรู้คำกริยาขึ้นอยู่กับประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมของเด็กด้วย

3. สำหรับเด็กอนุบาล เพศไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้คำกริยา เด็กชายและเด็กหญิงรับรู้จำนวนคำโดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน ยกเว้นคำกริยา 6 คำ คือ ชั่ง คลุม แล่น ซ่อม แต่งตัว ฉีดน้ำ ที่เด็กชายและเด็กหญิงรับรู้ต่างกันมาก (ตารางที่ 2 บทที่ 4) คำที่เด็กชายรับรู้มากกว่าเด็กหญิง คือ คำว่า คลุม แล่น ซ่อม ฉีดน้ำ ส่วนคำที่เด็กหญิงรับรู้มากกว่าเด็กชาย คือ ชั่ง แต่งตัว ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเด็กชายและเด็กหญิงมีประสบการณ์และความคุ้นเคยต่อคำดังกล่าวนี้แตกต่างกัน

จากผลการวิจัย มีข้อที่น่าสังเกต คือ

1. เด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก (Nursery) มีแนวโน้มว่าจะรู้จักคำกริยามากกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียน
2. เด็กที่ใช้ภาษาไทยทั้งที่บ้านและโรงเรียนรู้จักคำกริยามากกว่าเด็กที่ใช้ภาษาไทยที่โรงเรียนอย่างเดียว เช่น เด็กลูกจีนซึ่งพูดภาษาจีนที่บ้าน
3. เด็กที่มีสมาธิในการฟังดี จับใจความที่ฟังได้ มองเห็นความหมายของภาพ จะรับรู้คำกริยาได้มากกว่าเด็กที่มีช่วงความสนใจสั้นและขาดความตั้งใจ
4. ประสบการณ์และสภาพแวดล้อมมีส่วนทำให้เด็กใช้ถ้อยคำ รับรู้คำแตกต่างกันออกไป

5. ภาษาของครูที่ใช้ในการตั้งคำถามมีส่วนทำให้คำตอบของเด็กแตกต่างกันได้

ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ยังไม่ครอบคลุมไปถึงคำกริยาที่เป็นนามธรรม เช่น กลัว เจ็บ ดีใจ โกรธ ฯลฯ เพราะแบบสอบถามเป็นภาพยากแก่การที่จะให้เด็กดูภาพเข้าใจได้ ถ้าผู้ใดสนใจอาจจะทำการวิจัยโดยให้เด็กเล่าเรื่องจากภาพตามความสามารถของตน หรือผู้วิจัยเล่าเรื่องของหนังสือภาพให้ฟังพร้อมกัน ในวันต่อไปจึงให้เด็กเล่าเรื่องจากภาพในหนังสือนั้นเอง แล้วบันทึกเสียงไว้ หลังจากนั้นจึงนำแบบสอบถามจำนวนคำกริยาหรือคำอื่นๆ ตามที่ต้องการ
2. สำหรับผู้ที่สนใจอาจจะทำการวิจัยต่อยอดจากเรื่องนี้ โดยเลือกคำถามที่เหมาะสมกับวัยและความสนใจของเด็ก แล้วเปรียบเทียบความสามารถในการรับรู้คำถามของเด็กชายและเด็กหญิงด้วย
3. การสำรวจครั้งนี้เป็นเพียงข้อเท็จจริงที่ได้จากเด็กอนุบาลในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น จึงขอประโยชน์ได้ก็เฉพาะในเขตกรุงเทพฯ และท้องถิ่นใกล้เคียง ครูที่อยู่ในท้องถิ่นห่างไกลออกไปควรได้ทดลองสำรวจคำถามของเด็กอนุบาลในท้องถิ่นของตนเองเพื่อจะได้สร้างหนังสืออ่านสำหรับเด็กด้วยคำถามที่เหมาะสมกับความรู้และความสนใจของเด็กในท้องถิ่นนั้นๆ อันจะทำให้เด็กรู้สึกสนุกสนานและรักการอ่านหนังสือมากขึ้น
4. ขณะทำการทดสอบ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า เด็กจะกลัวพูด พูดเสียงกึ่งซัดเจินเมื่อมีกำลังใจและความมั่นใจว่าตนเองพูดถูก ซึ่งช่วยให้การพูด การตอบคำถามเร็วขึ้น ดังนั้นครูผู้สอนเด็กเริ่มเรียนจึงควรให้คำชมเชย และให้กำลังใจในขณะที่เด็กพูดด้วย
5. การฝึกให้เด็กพูดด้วยความมั่นใจตั้งแต่เล็กจะช่วยให้เด็กแต่ละคนได้เพิ่มพูนพัฒนาการในขั้นนี้ และมีความกล้าในการแสดงออกที่ถูกทางไม่กลัวความใคร่ และเป็นตัวของตัวเองยิ่งขึ้น